

ЛУНАТА

Кой отъ насъ не е обръщаль погледъ къмъ небето въ нѣкоя лунна нощъ? Кой не се е радвалъ на пълната луна, овиснала като зрѣлъ плодъ на небесния сводъ? Луната, тая засмѣна царица на нощта, се показва, когато слънцето се скрие задъ планинитѣ.

Струва ни се, че съ ржка да пресегнемъ, ще хванемъ луната. Но тя е далече, много далече! Цѣла година трѣбва да пжтуваме съ най-бързия тренъ, за да стигнемъ до тамъ. И когато пристигнемъ, какво ще видимъ? Високи, стръмни планини съ голи склонове и сипеи, остритѣ върхове на които се забиватъ въ небето. Голѣми вулкани, отдавна изгаснали и мълчаливи, предъ които вулканитѣ на земята изглеждатъ като малки джуджета. Гигантскитѣ вулкани и жберитѣ на високитѣ планини придаватъ на луната дивенъ и грандиозенъ изгледъ.

Но на луната цари вѣчно мълчание. Тамъ нѣма рѣкички, поточета, езера и морета. Тамъ нѣма вода. Тамъ човѣкъ би умрѣлъ отъ жажда. Равнинитѣ сж сухи и безводни пустини, по които нѣма зелена тревица и хубавитѣ цвѣта на нашитѣ градини. Тамъ човѣкъ нѣма да срещне дръвце, подъ сѣнката на което да си почине. Нѣма да види шумящи ниви съ натежали класове: навредъ е пустиня и сипеи. Тамъ нѣма ни хора, ни животни, ни птички, защото на луната нѣма жива душа.

Когато гледаме луната отъ тукъ, тя е красива като заспала царкиня. Но въ действителность тя е сгърчена и безжизнена. Тя е мъртавъ трупъ, на който цари вѣчно гробно мълчание.

Д. Славчевъ